

Ἦσθάνθην πλημυροῦσαν ἐντός μου τὴν ἐλπίδα.
 Κ' εἰς ἄλλους πλὴν τὸ εἶδα
 νὰ λάμπῃ χαρωπὸν·
 κ' εἶδα κοινὴν πῶς θέλεις τῶν καρδιῶν θυσίαν,
 καὶ ἔκτοτε λατρείαν
 προσφέρω σιωπῶν.



ΕΚΕΙΝΗ



Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης
 ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,
 ὅταν εἶδον ἐμπρός μου νὰ λάμψ' ἡ μορφή της.
 Ἦτον ὅλη συμπάθεια, ὅλη γλυκύτης
 ἡ ὥραί' ἀδελφὴ τῶν ἀγγέλων.



Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδός μου κρημνῶν ἀνοδία,
 καὶ μακρὰν θυελλώδης ὀρίζων καὶ μέλας,
 ἐμειδίασε, κ' αἴφνης τὸ πᾶν ἐμειδία,
 κ' ἐξεβλάστησαν ἔαρος ἄνθη, κ' εὐδία
 διεσκέδασ' εὐθὺς τὰς θυέλλας.



Περιβλέπων τὸν κόσμον, σθεστὸν εἶχον βλέμμα,
 καὶ ἦν πέριξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρός μου.
 Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη καὶ μ' εἶδεν ἡρέμα,
 καὶ τὰς φλέβας μου νέον διέρρευσεν αἷμα,
 κ' ἐφωτίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου.



Ἦτον ἄχρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιά ὀλεθρία
 ἐπεφέρετο ἄνωθεν μαύρων ἀβύσσων.
 Ὅταν ὅμως τὴν εἶδα, σεμνῶς ἠρυθρία,
 καὶ ἐβάφη ἡ δύσις, κ' ἐβάφη αἰθρία
 ἡ αὐγὴ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσον.

Ἦτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφώνων,
 κρωγμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
 Ὡς δ' ἐκείνη τὰ χεῖλη διέστελλε μόνον,
 μουσικῶν ἡ ψυχὴ μου ἐμέθυε τόνων,
 ἁρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπον δακρύων,
 ἀπογνώσεως βλέμμ' ἀδρανὲς περιάγων,
 γλυκὺ δάκρ' εἰς τὸ ὄμμα της εἶδ' ἀναβρύον.
 Ἦν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε, λύον
 τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

Ὑλῃ, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, ἦν ποικίλῃ
 σπείρει τύχῃ τυφλῇ, καὶ ὁ θάνατος δρέπει.
 Τοῦ μετώπου της ὅμως ἰδὼν τὴν καμπύλῃν,
 νέον κόσμον ἠσθάνθην, ἠσθάνθην τὴν ὕλῃν
 νοῦς ὑπέρτερος ὅτι διέπει.

Ποῦ μὲ φέρ' ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἡ μονήρης,
 ποῦ; ἠρώτων· κ' ὑψώθη τὸ λάμπον της βλέμμα.
 Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοί της φωτὸς ἦσαν πλήρεις,
 καὶ ἀκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα Ἴρις,
 τὸ οὐράνιον μ' ἐδείξε δῶμα.

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μὲ προσέχαινον τάφοι,
καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον.
Εἶχον πένθος ἐντός μου, ὅποτεν ἐστράφη,
κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν της ἐγράφη
οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

—

Ζωῆς οὔτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
ὥς ἀκτὶς φωτεινὴ τὴν ζωὴν μου ἐπέρα,
καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα,
ἢ ὥραί' ἀδελφῇ τῶν ἀγγέλων.



ΛΑΤΡΕΙΑ

Μελωδ. Donizetti: Elisir d'Amore: Quanto è bello, B, 4r 20



Ὅταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου συμπαθὲς ζηρίζης βλέμμα,
τὸ γλυκὺ μειδίαμά σου μοὶ ἀνοίγει οὐρανοὺς·
ὥς ἀγίαν σὲ λατρεύω, φέρουσιν ἀκτίνων στέμμα,
καὶ πρὸς σὲ ἀναπτεροῦται ἡ ψυχὴ μου καὶ ὁ νοῦς.

—

Ἡ ποθοῦσά μου καρδία θεῖον αἶσθημ' ἀποπνέει,
καθὼς σκεῦος ἐκ κεράμου πνέει μῦρα εὐγενῇ.
Εἶναι βάλαμον τὸ δάκρυ, διὰ σὲ ὅσκις κλαίῃ,
καὶ εἶν' ἐκστασις ὁ πόνος ὅταν διὰ σὲ πονῇ.

—

